

Impressies van het YPF Concours

Opmerkelijk is in dit concours de goede repertoire-keuze. In de voorronde werd nu eens niet vooral de technische vaardigheid getest maar ook muzikale intelligentie door middel van een Prelude en Fuga van Bach en structureel inzicht aan de hand van een complete sonate van Mozart. En passant vraagt een goede interpretatie van een Mozart-sonate uiteraard ook nog een grote mate van muzikale flexibiliteit en verbeeldingskracht.

Ook het verplicht stellen van een Prelude of Etude van Debussy en een hedendaags werk was zonder meer zinvol om een goed beeld van een deelnemer te verkrijgen.

Het is duidelijk dat je in dit concours een veelzijdig musicus moet zijn om een plaats in de Finale te verwerven.

Op donderdagmorgen was allereerst Bobby Mitchell te beluisteren. In het eerste deel gaf hij blijk over een grote vaardigheid te beschikken. Het klankbeeld was helder. Ook de opbouw was overtuigend.

Opmerkelijk was zijn goede pedaalgebruik in het hoofdthema van het laatste deel. Bobby Mitchell slaagde er namelijk in Beethovens opmerkelijke pedalaanwijzingen zo niet naar de letter dan toch naar de geest op te volgen.

Ook de glissando-passages in de Coda kwamen uitstekend uit de verf.

In Valleé d'Obermann van Liszt leek me naast zeer geslaagde passages iets te veel de nadruk te liggen op virtuositeit.

In de bewerking van Wagners Tristan en Isolde kwam de slotclimax op indrukwekkende wijze tot klinken.

Het is overigens haast ondoenlijk om alle orkestrale kleuren op een piano volledig te realiseren.

Hierna kwam Maurice van Schoonhoven -in Nederland zeker geen onbekende meer- aan bod.

In de inleiding van Beethovens sonate opus 81a viel ontegenzeggelijk klankschoonheid te bewonderen. Maar in het hierop aansluitende Allegro ontbrak wel het een en ander aan ritmische precisie waardoor de opbouw van dit sonatedeel helaas niet overtuigend was.

Het spel van Maurice van Schoonhoven heeft prachtige momenten. Hij is immers een echte romanticus maar de schaduwzijde hiervan is gebrek aan helderheid en exacte timing hetgeen in een klassieke sonate nu eenmaal wel een vereiste is.

In Schuberts sonate in A groot D 664 was hij meer in zijn element. Hoe mooi het tweede deel ook klonk: het leek meer een Adagio dan een Andante.

Hierna volgde nog de tweede Hongaarse Rhapsodie van Liszt. Hier kwam het wat grillige spel van Maurice het beste tot zijn recht zij het dat door een te hoog tempo slordigheid niet vermeden kon worden.
